

THIÊN ĐỊA NHÂN

Thiên đàng, Địa ngục và Nhân gian. Nghe người ta nói, nghe người ta kể chuyện mà mình không biết sự thật có cảnh Thiên Đàng hay không, Địa Ngục là sao, còn Nhân Gian là gì!

Mình cứ lơ mờ ba cái cõi đó, có hay không, mà nhiều người đã lợi dụng sự tin tưởng của mình mà họ nói cho mình nghe, không rõ ràng.

Khiến mình nghe nhiều mà không hiểu. Tại vì mình gặp mấy vị đó không rõ, cũng lơ mờ như mình, thì làm sao họ nói cho mình nghe mình rõ, ba cõi đó.

Thiên Đàng, Địa ngục và Nhân gian là có thực.

Muốn đi tới Thiên Đàng thì phải bỏ một kỳ công, muốn đi tới Địa Ngục thì cũng phải hy sinh kể cả tánh mạng, chứ không phải đơn giản, nôm na vài ba cuốn sách là tới Thiên Đàng hoặc xuống Địa Ngục.

Đi tới tới cảnh giới đó phải đi từng bước một, trước hết phải học qua cái cảnh Nhơn gian. Là cái cảnh hiện tại ngay trước mặt mình đây. Chuyện thực tế, chuyện hằng ngày của chính mình. Đó mới là khoa học hiện đại, khoa học ngày nay. Ngày nay máy móc điện tử họ thông minh lắm, chứ không phải ngày xưa nữa, thưa các ngài. Chính mình mà mình không hiểu lấy chính mình ở hiện tại, mà nói chi cảnh Thiên Đàng, cảnh Địa Ngục chi cho mệt.

Khi mà mình biết chính mình, tìm hiểu ra chính mình là ai rồi, thì nói chuyện Thiên Đàng, Địa Ngục và Nhơn Gian nó mới hay, nó mới thấm.

Cảnh Nhơn Gian mà mình đang sống đây. Nó thuộc về trung điểm của Thiên Đàng và Địa Ngục. Bởi vì cõi thế gian là trung thiên thế giới, để nối tiếp và dẫn tiến sinh linh tìm ra hai cõi kia có. Là Địa Ngục và Thiên Đàng.

Mà hai cõi đó mọi người, mọi tôn giáo đều công nhận có. Mà không biết nó ở đâu! Bằng chứng là mình đã nghe, các Thầy nói một cách mơ hồ.

Nhơn Gian thì có cái chắc rồi, mình đang sống đây.

Vậy chứ Thiên Đàng đó ở đâu, mà nhiều người ca tụng bàn tán và giành nhau đi lên Thiên Đàng.

Tưởng đi lên Thiên Đàng, mua vé, là xong, không tốn sức. Không biết chỗ, mà cũng giành nhau đi và thuê Thầy giúp giùm.

Mà hỏi tới Thiên Đàng đó ở đâu thì các Thầy thường nói ắp a ắp ứng nói không ra lời hoặc nói các anh không nên hỏi nữa, vì hỏi nhiều sẽ bị phạm tội hoặc phạm phạm gì đó....! Tại sao biết nói biết ca tụng mà không có ngôn từ dẫn chứng. Thì chứng tỏ mình tu mà thiếu tu. Tu cho có vị. Tu cho có chức. Gạt người xưa, chứ đâu có gạt người nay. Hỏi mà bị mắc tội à...!

Tu mà chỉ ca tụng cái đạo của mình giỏi thôi mà không biết thực chất của chính mình. Khả năng của mình không có thì làm sao dự cõi thiên liêng mà nói chuyện Thiên Đàng.

Cho mọi người họ nghe và họ thích cảnh Trời Phật có. Những người có tâm tu, thì họ sẽ được dự cõi Thiên Đàng và nói cho chúng sanh nghe rõ ràng.

Tu thoát tục thì sẽ nói được, còn tu mà không thoát tục thì sẽ không nói được. Vì đây là cảnh giới siêu phàm, không có chứa đựng những người phàm tục, nặng trước.

Cảnh Thiên Đàng đó ở đâu?

Ở ngay trong tâm ta và trước mặt ta. Mà nó cũng ở xa xôi diệu vợi như người ta thường ca tụng là con đường thiên lý hay là con đường vạn lý.

Con đường thiên lý hay con đường vạn lý đúng thật. Bởi vì nhiều lý thì bất minh.

Tại sao Thiên Đàng nó phải ở trước mắt ta?

Thiên Đàng có hai giới, hai cảnh. Cái thứ nhất là Địa Đàng, cái thứ nhì là Thiên Đàng. Muốn hưởng cái cảnh Thiên Đàng thì phải tu như các Ngài đi trước. Chứ không phải, không tu, mà nói ầu được.

Các Ngài chỉ cho mình, chứ các Ngài không có rước mình đâu mà cầu mong, cầu vọng. Mình đã từng cầu mong, cầu vọng biết bao nhiêu lần rồi, hỏi lại chính mình, sự cầu mong, cầu vọng đó có đem lại được điều gì tốt, cho chính mình không. Nếu thấy tốt thì cứ cầu, cứ vọng tưởng, còn không có thấy kết quả gì, thì nên bỏ đi.

Không có ai giúp mình qua sự van xin đâu. Van xin là yếu hèn! Nếu mà cầu xin được, thì ai nấy cũng cầu, khỏi tu, khỏi làm gì, cho mệt. Để Ngài xúc mình đi.

Muốn hưởng qua cái cảnh Thiên Đàng thì phải học qua, hưởng qua cái cảnh Địa Đàng trước. Cảnh Địa Đàng trước mắt, trước mặt mà không hiểu, không hưởng không biết, thì có đưa cho cảnh Thiên Đàng thì cũng vậy thôi.

Cảnh Địa Đàng là cảnh nặng trước của thế gian. Nhưng mà chính cái nặng trước của thế gian thì cũng chính là cái tập sự hưởng thanh nhẹ của cõi Thiên Đàng sau này.

Vậy thì phải tập sự bằng cách nào?

Theo tôi biết tất cả những ai đạt quả vị Phật thừa, quả vị vô thượng thừa ở trên chót vót cao. Thì họ phải trở lộn ngược lại thế gian, để độ đời, mà các Ngài đó mình đã từng thấy, các Ngài đó đã làm.

Vừa độ đời vừa tập sự hưởng cảnh nặng trước ở thế gian một lần nữa, mà họ cho là tập sự hưởng cảnh Thiên Đàng trong ô trước. Chỉ có cấp Phật mới hiểu ngay cái chỗ này.

Nếu không có cảnh ô trước thì làm sao có Phật. Nếu Phật không đi vào Địa Đàng ô trước thì làm sao Phật bước vào cảnh Thiên Đàng thanh nhẹ.

Như thế thì Phật chuyên môn ở trong cảnh trần trước của Địa Đàng, bị mắng nhiếc đủ điều, bị hàm oan đủ thứ, bị nhục thể thể lương, bị vu tội đầy vẫy.

Nói chung cái gì cặn bã dơ dáy nhất là trút vào đầu Phật. Mà chỉ có Phật mới hứng được chơn lý vô thượng, ngay cái chỗ này. Chứ còn phàm tục thì không với được. Mà

chính nhờ những cái hàm oan, mắng chửi này, mà Phật đã tạo và bước vô Thiên Đàng. Mà phàm nhân thì không sao hiểu nổi. Phật đã đi vô Thiên Đàng bằng cửa đó.

Còn tiếp.....

kính lời,

Bạn đạo, Thành Lợi Lê

Con đường bước vào Thiên Đàng phải qua cái cảnh Địa Đàng ô trược. Phải chịu tan xương nát thịt, mới thoát tục nổi, phải chịu cay đắng trầm luân trong lúc tại thế. Chứ không khổ như các Ngài, không thực hiện như các Ngài thì làm sao mà dám mở miệng nói, cảnh Thiên Đàng là có thực, là như vậy.

Có chịu đại khổ nạn thì mới hiểu, biết chuyện Thiên Đàng.

Thí dụ: Một ông tỉ phú, ống khổ lắm, ống mới được giàu có.

Thì muốn hưởng cảnh Thiên Đàng có phải khổ cả ngàn lần hơn ông tỉ phú không. Tu mà không chịu khổ được, tu mà sướng quá, thì lấy gì hiểu chuyện Trời Phật nói. Biết đâu giá trị của bậc chơn tu.

Muốn nhập vào cảnh Thiên Đàng thì phải học qua cái cảnh khổ nhục ở Địa Đàng, nếu mà nếm không hết, nếm không đủ thì phải ráng nếm cho đủ, thì mới dám cầm bút viết ra cho rõ ràng.

Làm sao mình bước vô đó từng bước một vững chắc, cho thiên hạ đừng có ngộ nhận nữa. Còn không hành thì không chứng nhận thì lấy cái gì đâu ra mà nói. Nói một chập người khác họ cùng tu là họ biết ngay mình tu giả dạng.

Văn Phật thì không ai ăn cắp được, tu theo Phật, tu theo kinh điển, thì dùng điển chứng nghiệm mà viết ra bằng sự thật đàng hoàng là không gian dối.

Điển mới hóa văn, chứ văn không hóa được điển.

Từ Địa Đàng cho tới Thiên Đàng phải đi qua trật tự, từ nhiều trạng thái sẽ kết tụ thành. Các Ngài đi trước, nếm làm sao thì mình đi sau, cũng nếm y như vậy, không có ngoại lệ.

- Bởi vì đây là Thiên Lý Luật, do con tìm ra và vạch giùm con đường tiến về Thiên Quốc.

Mình phải qua thử tục, hưởng từ nhưn gian Địa Đàng trước. Phật mà không hưởng được cảnh Địa Đàng thì còn gì là Phật, tu Phật để làm gì. Thế nên làm Phật thì cái gì cũng phải thử, nếm, biết, hiểu hết. Để sau này làm Phật ở cõi trên không có ngưng, có như vậy thì công tu không có phí. Mà người ta thấy Phật ai cũng muốn tu thành Phật.

Chúng sanh biết đủ thứ, không lẽ cấm Phật biết đủ thứ sao!

Nếu cấm Phật đủ thứ, như chúng sanh nghĩ, thì làm Phật chi cho mệt.

Phật là chúng sanh, chúng sanh là Phật. Tu Phật để quán thông cảnh Địa Đàng và quán thông cảnh Thiên Đàng.

Thiên Đàng đó nó ở trong ta và nó ở ngoài ta.

Phải tu thì mới biết sống, và sống để mà biết, thì mới thật sự hiểu có ba cõi là :Thiên Đàng, Địa Ngục và Nhân Gian.

Thiên Đàng thì hào quang sáng lạng, Địa Ngục thì âm u, Nhân Gian thì quanh co, hết nói.

QUÁN THÔNG

Chuyện đời có tử có sanh
Có sanh có tử, là do duyên người
Thế gian con tạo tử sanh
Cho con người học, tử sanh cho tròn

Cho tròn một giấc nam kha
Con người tỉnh mộng, chuyện tình thế gian
Thế gian tạm cảnh tử sanh
Tử sanh sanh tử, con người học qua

Học qua cho biết luân hồi
Luân không hồi nữa, lấy gì tử sanh
Sanh trong định luật hóa sanh
Học sanh học tử, quán thông đủ điều

Quán không còn quán sẽ thông
Thông Trời, quán Đất, hiểu Người thế gian
Đất Trời chuyển giải nhân gian
Sanh bệnh lão tử, tu thiền thắng hoa

Đất Trời cũng đã vì ta
Tạo ra muôn loại, cho người đào ra
Thiên Đàng có sẵn trong ta
Tu tâm dưỡng tánh, vượt sang Thiên Đàng

Kính bái
Lê Thành Lợi